

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

THEOGNIDIS
MEGARENsis
SENTENTIÆ ELEGIACÆ,
cum interpretatione & Scholijs.
ELIA VINETI.

ACCESSIONT ET HORVM
Poëtarum opera Sententiosa:

Phocylidis	Rhiani
Pythagoræ	Eratosthenis
Solonis	Panyasidis
Tyrtæi	Lini
Naumachij	Menecratis
Callimachi	Posidippi
Mimnermi	Metrodori
Eueni	Simonidis.
Senariorum libellus.	

Omnia in usum Scholarum collecta, & ad verbum
conversa per IACOBVM HER-
TELIVM Curiensem.

Adiecta quoq; est omnium versio, Latino
Carmine à diuersis expressa.

Οὐ πέτε δ' ἀπαντέσσιν δρτίσαι καλῶς.

A M P L I S S I M I S ,
PI E T A T E , P R V D E N -
T I A , A C E R V D I T I O N E
præstantissimis viris, D. Coss.
& Senatoribus Reipublicæ
Saluendensis, Dominis
ac Patronis suis obseruandis.

S. P. D.

Vandoquidem Viri ampli-
fimi, nihil animis hominum
magis inhæret, quām id, cui
à teneris consuescunt : idqz
quod tenerum est, vt ait Se-
neca, proximis applicatur :
vniuersæ hominum societa-
tis permagni interest , vt ab ineuntibus sta-
tim annis mortales optionis , quæ per totam
vitam vsui futura sint , assuescere discant.
Quia verò ætatis imbecillitate iuuentus ad
malum quām ad bonum proclivior , minus
cōsiderat profuturāne an obfutura sint , quæ
tractat : opus est , vt per adultiores , quibus
cura eius qualicunqz modo incumbit , à tur-
pibus ad honesta , à vitijs ad virtutum amo-
rem deducatur. Id autem nulla commodio-

E P I S T.

re via, quam per liberalem institutionem, fieri potest. Tanta enim eius vis est in utramque partem, ut nulla tam bona possit esse natura, quin illius quasi excolendæ cura intermissa, vitiosa reddatur: nulla item tam mala sit, quæ non ad frugem liberali ac fideli institutione redigatur. Proinde cum adulta hominum ætas ad omnia minus docilis tractabilis sit, quam rudes illi iuuentutis anni, qui instar ceræ quamlibet impressionem facile admittunt: tum generosi mores, ut ille ait, imbuendi sunt, cum tener est animus: tum optimis assuescendum, eaq; discedenda, quæ nec grandinem, nec vim, nec loutem ipsum, ut Plato inquit, extimescant: quæ quoque cum naufrago salua enatare, nec a latronibus eripi queant, cum ad quævis cereum adhuc est ingenium. Nam postquam annis iam quasi dirigit animus, partim ægrè, quorum prævia consuetudine fuimus infecti, dediscimus: partim, quæ nescimus, non nisi maxima nobis inculcari difficultate possunt. Quod elegantissima metaphora hac respexisse videtur Ouidius:

Qua prabet latas arbor spaciantibus umbra,

Quo posita est primum tempore, virga fuit.

Tunc poterat manibus summa tellure renelli,

Nunc fiat in immensum viribus aucta suis.

Hæc

D E D I C A T.

Hæc perita rerum antiquitas considerans,
quæ nihil nō egit, ut Republicæ optimè con-
stitutæ in suo flore permanerent, iuuentu-
tem, ceu seminarium totius hominum con-
uersationis, optimis quibusuis non tam ar-
tibus & disciplinis, quam morum vitæ p̄-
ceptis imbuendam curauit. Non ignara, &
sine literis rudes inertesq; , & cum literis pa-
rum utiles fore homines, nisi honestati vitæ
quam primum assuefierent. Plus enim defi-
cere quam proficere eum, qui doctrina pro-
ficit, & moribus deficit, p̄ter Aristotelem,
quotidiana docet experientia. Non autem
quævis temere, & citra delectum, teneris
puerorum animis obtrudi passa est: sed eos
autores, qui & pietatem, & p̄cepta de mo-
rum virtutibus continerent, proposuit. In
quorum autorum numero, Poëtæ, qui vel
mira ingenij industria clarorum Virorum
egregia facta in exemplū posteritati descri-
pta reliquissent: vel quam breuissimis, ma-
ximeq; illustribus sententijs doctrinam mo-
rum essent complexi, suo quodam iure facile
primas obtinuerūt: vnde & nomen illorum
in maximo cultu, maximaq; veneratione a-
pud optimos quo suis extitisse non ignor-
amus. Plato, philosophiæ quidam sol, huius-
modi Poëtas non dubitat nunc deorum fi-
lios, nunc prophetas appellare. Et tantum

E P I S T .

abest, ut è Repub. sua eiecerit (quod ijs fecisse legitur, qui diuina poëticæ arte ad lasciuiam, turpesq; amores abusi erant) vt & ipse testimonijs eorum v̄sus, & alijs exemplo suo præclarissima ipsorum monumēta euolendi aut̄r fuerit. Sicut eius rei locuples testis est honestissima crebetrimāque apud ipsum Solonis, Tyrtæi, Homeri, Hesiodi, & aliorum melioris notæ mēntio. Socratem, qui ipsius Apollinis oraculo sapiens pronuntiatus est, Euripide Tragico familiarissimè v̄sum esse, neinō nescit. Μετροπόλιστας καὶ ἀντώνης ἀριστέας ab Hesiodo & Pindaro nuncupantur. Strabo autem lib. L de Situ orbis scriptum reliquit, veteres τὸν πρώτην φιλοσοφίαν, ut omnium doctrinarum antiquissimam, philosophiam quandam perhibuisse. Quippe quæ à teneris nos vnguiculis ad viuendicationes perducat, mores atq; affectus edoceat, quæq; gerenda declinandæ sint, quadam cantus suavitate præcipiat. Et quò magis suam erga huiusmodi θεωρίας gratitudinem testatam redderent, iuvenesq; ad bonarum rerum studia, morumq; integritatem excitarent: statuis ac imaginibus eos honestari, poëmata ipsorum in publicis Deorum celebritatibus, alijsq; conuentibus recitari, optimasq; sententias templorum foribus, tanquani Deo dignas, imò ab ipsis.

Numi-

D E D I C A T.

Numinibus usurpatas, affigi, nec non aureis
preciosisq; materijs insculptas ad omnem
posteritatem conseruari curauerunt. Quem-
admodum ex Platone, Xenophonte, Pausa-
nia, Plutarcho, Athenæo . alijsq; vetustissi-
mis scriptoribus & iam dicta, & alia plura de
Poëtarum excellentia & utilitate cuius ob-
uia sunt : nec patitur epistolæ angustia huc o-
mnia referre. Etsi verò Christianæ professio-
nis homines, sincerae Religionis Pietatisq;
studium non ab huiusmodi autoribus, sed ex
sacro sanctæ Scripturæ fontibus petere debet
& possunt, ut qua sola salutem & æternam be-
atitudinem per I e s u C h r i s t i veri Dei,
veriç; hominis meritum credentibus para-
tam esse monstreret, præceptaque ad Christiani-
nam vitam utilia copiosissime præscribat:
tamen Poëtarum quocq; (qualium scripta iu-
uentuti proponimus) lectionem & usurpa-
tam, & in non contemnendo precio habitam,
habedamq; esse , grauissima sanctissimorum
in Ecclesia Dei virorum exempla & autori-
ties comprobant : quarum paucissimas, ob-
eos qui parum dextrè de Poëtis sentiunt , in
medium proferre placuit. D. Paulum, ele-
ctum illud Dei omnipotentis organum. Poë-
tarum libros euoluisse, & vt Clemens ait, ad
ædificationem curamq; aliorum, testimonijs
eorum tñ nō erubuisse, Sacrarum literarum

E P I S T .

veritas testatur. Sic Act. 17. vbi Deum esse probat, Aratum vetustissimum poëtam citat. 1. Cor. 15. ex Menandro Comico malorum consortia fugienda monet, quod prauis colloquijs boni mores corrumpantur. Cretensium mores Tit. 1. ex Epimenide vate Cretensi graphicè depingens ait: κρήτες δει τεῦσα, κακὰ θηρία, γαστρες & γυναι. Gregorius Nazianzenus, ob excellentiam Theologus dictus, scriptis poëtarum mirè delectatus est, & sacrorum carminum volumen posteritati reliquit: quod non solum priscis temporibus propositum est pueris, ut Socrates, Sozomenus, Orosius & Eutropius scribunt, verum etiam hodie à doctissimis Viris in delicijs habetur. Quid de Iohanne Chrysostomo Patriarcha Constantinopolitano sub Arcadio & Honorio Impp. Anno Christi 401. dicam, qui Aristophanis Comœdijs etiā noctu propuluino vsus est? Quid de Eustathio Thessalonicense, cuius etiam hodie eruditissimi in Homerum, ingeniorum fontem, Commentarij extant? Neq; mihi hoc loco temperare queo, quo minus etiam D. Basilij Cæsariensis, cui virtutum splendor Magni cognomen peperit, verba adscribam, de eorum Poëtarum lectione, qui bonorum hominum dicta factaue narrassent: quales præ cæteris fuerunt, Homerus, Hesiodus, Theognis, Phocylid-

D E D I C A T I

cylides, Pythagoras, Solon, Tyrtaeus, & alij.
 Sic ergo in Admonitione ad adolescentes,
 quo pacto ex gentilium scriptis proficere
 queant, ait: Θὰ τάτα παρασκευὴ καὶ ποιῆσις,
 καὶ λογοποιία, Κρήτεστι, Καθάσιν ἀνθρώπους ἀ-
 μλητέσι, οὗτον ἀν μέλλη πέσει τὸν τύχην θη-
 μέλδαν ἀφέλεια τις ἔσται. οὐκέ μετ' ὅλιγον: εἰ
 μὲν γὰρ ἐσὶ τις οἰκότης πέσει ἀλλήλες τοῖς λόγοις;
 πείρησον ἀν ὑμῶν αὐτῶν ηγιαστος γένοιτο: εἰ δὲ μή,
 ἀλλὰ τό γε παραληλαθέτας καταμαθεῖν τὸ
 Διάφορον καὶ μικρὸν τοῖς Βετταῖσιν τῷ Βελτίονθ.
 Hoc est: Poëtis & Oratoribus omnibus ho-
 minibus utendum, unde futura sit aliqua uti-
 litas, quæ ad animæ faciat ædificationem. Et
 paulò post: Et si nostrorum sermonum atq[ue]
 gentilium vlla est cōuenientia, nobis illorum
 valde conferet noticia: si minus eos saltem
 simul conferendo differentiam discere lice-
 bit, cum ad melioris optionem atq[ue] delectum
 non parum comparatio valeat, & inferiora
 sepe collata sint potioribus ornamento. Nec
 ab his dissentit Philo sapientissimus, dum li-
 bro de Agricultura, de puerorum studijs in
 hunc modum differit: Φυτάσθω δὲ ταῦς μὲν ἡ-
 στικία παιδεῖα φυχαῖς μοχεύματα, ἀν δὲ καρ-
 πὸς αὐτὸς τίθησται. οὐδὲ δὲ ταῦτα, η τὰ γεά-
 φρα καὶ ἀγαγιώσκει ἔντοχον θητήδεσσι, η τὰ
 παρά

E P I S T .

ταρὰ σεφοῖς παιητῶις ἀκρονής ἰρεύα, γνωμη-
τία, καὶ η πόρι τὸς ἀπορικὸς λόγυς μελέτη, καὶ
η σύμπασα τῆς συκεκλίσ παιδίας μνοια. Quæ verba Latinis auribus sic sonant: Inser-
ram autem primum in puerilis ætatis ani-
mas, sureulos, quorum fructus ipsas enutriat.
Sunt autem hi, scribendi legendiq; certa in-
dustria, eorum quæ apud sapientes poëtas
habentur diligens scrutatio, geometria, ora-
toriæ facultatis meditatio, & vniuersa libe-
ralis musica. Atq; hæc quidem de Poëtarum
autoritate & lectione pauq; attigisse, non
planè εἰτὸς τῷ ἐλεᾶσσp, sufficiat. Haud enim
parem humeris susciperem prouinciam, si ex
singulis Christianis scriptoribus (vt de genti-
lium myriadibus taceam) Poëtarum & lau-
des colligere, & osorum calumnijs occurre-
re conarer. Ego itaq; tantorum virorum iu-
dicio & consilio incitatus, iuuentuti, cuius
informandæ mihi quoq; cura incumbit, hæc
in parte, quod ad optimorum Poëtarum stu-
dium attinet, labore quidem duro, animo ve-
rò non ægro consulere studio, cum hæc me-
am esse Spartam non ignorem. Mirificè enim
peritæ rerum antiquitatis, quæ, vt Plato vult,
κρήτωρ ἄμα οὐέγγυτερα δεῖπνοντο exemplum
sequi, & quantum parest, alijs ad idem faci-
endum autor esse placet. Hac de causa, cum
labores nostros, quoq; in Comicorum L. scri-
ptis.

D E D I C A T.

ptis ab interitu vindicandis exhausimus, bonarum literarum studiosis non ingratos animaduerterem: facile, nunquam satis laudati viri D. Johannis Oporini, Compatriis ac amici mei obseruandiss. consilio acquieui, quo me, ut horum quoq; Poëtarum, quos hic damus, scripta collecta iuuentutis studijs communicarem, incitauit. Theognide ergo γνωμονάτῳ, cū versione & doctissimis E. L. I A E V I N E T I Annotationibus, ex arbitrio D. Typographi, præmisso, reliquorum autorum omnium scripta ex diuersis hinc inde autoribus congesimus, congesta fideliter interpretati sumus, & ad puerorum captum quam proximè accommodauimus. Nec iuuenilibus ingenijis inutilem hanc nostram operam fore speramus. Castissima enim saluberrimaq; de moribus præcepta proponit, quæ usum non pœnitendum in omnes vitæ huius partes, si rectè percipientur, sint allatura. Præterea Gracæ lingua (quæ compitissima est in his autoribus) cum Latina collatio, non parum emolumenti ad ubiorem eruditionis thesaurum comparandum adferet: ijs præsertim, qui alias viua magistri voce destituti, ipsi sibi præceptores esse in Graeca literatura coguntur: ut plures commoditates, quas præter iuniores etiam adulti hinc haurire possunt, sciens præcream. Neq; pa-

rum tamen doctissima Stobæi interpretatio;
 unde non paucas sententias transcripsimus,
 nos iuuit. Versionum Latino carmine, sui
 cuiq; interpretis nomine præfixo, ne alienis
 nos ornare plumis videremur, subiecimus,
 ut Græcæ elegantia cum Latina melius per-
 spiceretur conuenientia, ab ijs qui iam absq;
 cortice in Græco studio matare queunt. Non-
 dum carmine redditæ, pro nostra tenuitate
 pedibus astrinximus, ita ut quām proximè
 Græca sententia exprimeretur. Alicubi le-
 &tionis varietas margini est aspersa. His om-
 nibus eiusdem, si non carminis, tamen argu-
 menti libellus Senariorum insertus est, ut
 quām absolutissimam de moribus, totaç; vi-
 ta laudabiliter instituenda doctrinam, opti-
 morum hoc Poëtarum Opus teneris puer-
 rum animis proponeret.

Hunc autem nostrum laborem, Viri am-
 plissimi, vobis inscribere, librumq; Scholæ
 vestræ consecrare, maximè necessarium duxi-
 tum, ut sub amplissimi nominis vestri pa-
 trocinio (quod quām eximum erga bona-
 rum artium cultores semper extiterit, mani-
 festius est, quām vt nostro præconio indige-
 at) tutus à malevolorum, quorum plena
 sunt omnia, morsibus in communem inuen-
 tutis visum prodiret: tum in primis, vt grati-
 tandem

DE D I C A T.

tandem animi iudicium, licet exiguum, exhibe-
berem pro innumeris Republicæ vestræ in
me beneficijs. Cum enim puerilium studio-
rum partem non postremam Scholæ vestræ
celeberrimè constitutæ, sub optimis præce-
prioribus M. CHRISTOPHERO HOFFA
MANNO, & IOANNI TUMLEROG
(D. CASPARE AQVILA primariam
Ecclesiæ curam gerente) feram acceptam:
gratitudinis officium videbatur requirere,
tam pro his, quam pro alijs ciuijum vestro-
rum in me meritis, chartaceo hoc munuscu-
lo, cum aliud non esset, restatum omnibus
reddere, memoriam humanitatis vestræ non-
dū apud me senuisse: si forte alij meo exem-
pli excitati meliora, nominis vestro amplissimo
magis conuenientia darent, & tandem
& xagisicæ turpissimum crimen à Christiano
cœtu exulare inciperet. Etsi verò per se satis
exiguum est munusculum hoc, nec dignum
quod cum P. V. officijs conferatur: tamen,
si pro vestro fauore erga liberalia studia & iu-
uentutis honestam institutionem, offerentis
animum respexeritis, nō minus gratum con-
fido futurum, quam si vel Colophonum au-
rum à me P. V. oblatum esset. Quæ spes ne
me fallat, per eam, qua omnes φιλομάθες
prosequi soletis, benevolentiam, etiam atq;
ctiam oro. Deus opt. maximus, æternus

Pater

EPIST. DEDICATI

Pater Domini nostri Iesu Christi,
P. V. consilia & actiones ad sui nominis glori-
am, & Ecclesiam, Scholæ communem
salutem dirigat, vosq; omnes in sui agnitione
vera conseruet, Amen. Basilez, ex
Ludo literario ad D. Petrum, 8. Calend.
Febr. Quo die, ut quidam volunt, ante annos 15, 27. Paulus Tarsensis ad pœnitenti-
am reuocatus diuinitus, hostili in Christia-
nos animo deposito, Christi,
dogmata amplexus est: quem-
admodum Lucas Act.
9. scripsit.

P. V.

deditissimus

Iacobus Hertelius
Curiensis.

ELIAS VINETVS

SANCTO LECTORI.

V M ocij plurimum Annō
superiore apud Franciscum
Sangelasium Engulismen-
sis Ecclesiaz Decanum, vi-
rum cūm generis splendō-
re, tum ingenij dexteritate
apprimē nobilem, nactus
fuissem: id totum, quantum per aduersam
valetudinem licuit, in iucundissima Græco-
rum Poëtarum lectione à me contritum est,
qua quidem in re consilium eorum lubens
secutus sum, qui antiquos scriptores eo le-
gendos ordine censem, quo & vixerunt, &
scripserunt: quòd recentiores à vetustiori-
bus semper habeant quidpiam, quod non fa-
cile intelligas, nisi prius illos diligenter lege-
tis. Perlectis igitur, quorum fuit copia, ve-
tustissimis quibusque, cuiusmodi sunt Ho-
merus & Hesiodus, Theognidem tandem in
manus sumpsi: cuius sententias licet graues
esse non dubitarem, eo tamen intellectu mihi
faciles fore sperabam, quòd crederem nil
esse illic quod à posterioribus, quos aliquan-
do legeram, non fuisse luculentius tracta-
tum. Verùm vix dum ē portu solueram, cùm
tot subito emergunt scopuli, tot statim ob-
ortae

ELIA VINETI

ortæ nubes, cœlumque diemque eripiunt oculis, ut à proposito facile his deterritus fuisset: nisi cupido huius conficiendi & quoris me planè obstinata iam inde cepisset, ex quo prium à præceptoribus meis, Aristotelis aliorumq; veterum scripta prælegi mihi cœpta fuerant, quæ huius Poëtæ sententijs veluti suauissimis flosculis inspersa essent.

Cum igitur pergere obfirmato prorsus animo certum esset, quæ ad tam difficilem periculosaq; rem conficiendam conduce-re visa sunt, ea diligenter omnia adhibui, cuiusmodi sunt cum variorum codicum, locorumq; ex eodem autore ab alijs scriptoribus citatorum diligens collatio: tum syncerum & acre amicorum meorum, virorum docte-rum, vnâ cum meo, iudicium: inter quos PETRVS PANAEIVS, & IACOBVS GVPYLVIS, facile principes. Qua quidem diligentia abscissis, abiectis, transpositis multis, effectum tandem est, vt instituto satisfecerim meo, perlegerim bonum poëtam, eorumq; quæ in eo corrupta erant, bonam magnamq; partem obiter castiga-uerim.

Cæterum cum in eo torus essem, IEHANNI LODOICO TILETANO, typographo diligentissimo, rem patefeci, cum in eius bibliopolium, quærendi ex eo exempla-
ris gra-

E P I S T O L A.

ris gratia aliquando me contulisset: quam
vbi intellexisset, rogauit vehementer, ut si quid
haberem in eum autorem, quem esset breui
excusurus, communicarem: me sibi, studio-
sisq; omnibus gratum facturum. Id autem
perfacile impetravit ille, quando ineunte hac
estate huc veni, candide lector: cui in tuam
gratiam publicandum tradidi, quicquid fuit
nostrum in Theognidem laboris, quem autem
utinam tam totum restituere omnino potuis-
sem, quam cupiebam. Is enim tam deprava-
tus fuit, tam lacer, tam mancus, ut nulla dili-
gentia, nullo labore, nullis deniq; quantislibet
vigilijs id præstate potuerim. Quæ res in cau-
fa est, ut in Latinum sermonem à me conuer-
sum non habueris. Quod reliquum igitur hic
desiderabitur, id ab alio interim dum fœlicius
expectabis, nostro hoc labore, quantuluscun-
que est, fruaris, eumq; boni consulas
velim. Vale, Lutetiaz. Calen-
das Sextil. 1543.

B

T H E-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

Nunquam eius bona gloria interset; neq^z, nomen ipsius.
Sed quamvis sub terra sit, manet immortalis.
Quem se fortiter gerentem, manentēq^z, & pugnantem,
Pro patria & liberis vehemens Mars peremersi.
Quid si effugerit sorte mortis longū inducentis sopore,
Et vitoria potius splendida gloriā pugna auferat.
Ipsum ex equo omnes iuuenesq^z, senesq^z, colunt,
Multusq^z, incundis affectus ad orcum abit.
Senescens autem inter cines praecepsit, neq^z, quis illum
Ladere, nec irremerenter nec iniuriantē cupit.
Omnesq^z, in sedibus iuuenes simul & aequales
Loco cedunt ei, quiq^z, maiores nati sunt.
Huius igitur virtutis ad summū permenire, nunc ali-
Natur animo, non remittens bellum. (quis
Eiusdem : aliâs Callini.
Quando torperis? quando strenuam haberi animam
O iuuenes? an non veremini vicinos,
Ob tantam ignauiam? In pace autem vobis videmini
Sedere: sed bellum totam regionem infestat.
Quin scutum aliquis arte in praedio hosti obtendat:
Et aliquis moriens ultimò sagulum emitat.
Honori enim est & ornamento viro, pugnare
Pro patria & liberis & tenera uxore
Adversari hostes. Mors autem aderit, quandoeung,
Parca destinauerint. Sed age quispia recta perga;
Extenso in alienum gladio, & sub scuto forte pectus
Fons

S E N T E N T I A I.

ὅτε ποτε θεός ἐσθιαντοι, καὶ δόκιμον αὐτῷ,
 ἀλλά τὸ ποτὲ γῆς πορέαν γίγνεται ἀθάνατον.
 ὃν τινὲς δέρισθαι, μηδοντά τε, μαρτύριον τε
 γῆς πέρι καὶ πάιδων Θεοῦ Λρης ὄλεσκη.
 εἰ δὲ Φύγει μὲν ληφα ταπεινεῖ Θανάτου,
 νικήσας δὲ αἰχμῆς ἀγαθὸν εὔχεται ἔλοι,
 πάντες μὲν τιμῶν οὐμῶν γέοι, ηδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς ἀΐδην.
 γηράσκων δὲ αἰσθίτι μεταπέπειρ, ἀδέ τις αὐτῷ
 βλάπτει, ετέλεστος δέ τε δίκης ἐθέλει.
 πάντες δὲ οὐ θάνατον οὐμῶν γέοι, οἱ γενιατέρων
 ἀκροστοῖς ἀπόκρινοι ταλαιπότεροι.
 παύτης οὐδὲ τις ἀπήρθετης εἰς ἀκρον ἵκεσθαι
 περάσθω, Θυμὸν μὴ μεθιστέοντες πολέμου.

Ἐπί αὐτῷ, ή Καλλίνυ.

μέχρις τούτου λακόδαθε; πότεν ἀλκιμον εἶχετε Θυμὸν;
 οὐδέοις; καὶ δέποτε ἀμφιπορικήνονται,
 ἀδελίκο μεθιστεῖται; οὐ εἰρητη ἡ δοκιτεία
 ηδὲ, ἀτάρ πολεμεῖ γαῖαν ἀπασταν ἔχει.

* εὖν τις ἀστίδα Θέατρα ἐραστίσιας πολεμίζωμ. * Hunc
 λαί τις δοτεθήσκων γένεται ἀκοντιστάτω. hexame-
 τrum D.
 τιμῆν τε γάρ εἰτι καὶ ἀγαθὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
 γῆς πέρι, καὶ πάιδων, λεχειδίης τὸ ἀλόχοο
 διπλενέσσι. Θάνατος δέ τετελεῖται, ὅππότε κεν δὴ
 μοῖραι Θητελώσωσθε. ἀλλά τις ιθὺς ἵτω,
 ἔγκυος ἀναχόμενος, καὶ τὸ ἀστίδεος ἀλκιμον ἥτορ
 ἐλσας

Foneat, cùm primum incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale est

Virū, neq; si à maioribus immortalib. genus ducat.
Sape quis elapsus è pugna sonorū telorum

Enadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit.
Atq; hic sanè nec amicus est populo, nec gratus:

Illum vero magnus & prauus deslent si quid passus
Vniverſus enim populus virū fortē desiderat (fuerit.

Defunctum, viuentem vero instar semides colit.
Nam corām intuentur illum velut turrim:

Quippe solus mulierum aquat facinora.

Eiusdem.

Veruntamen Herculis genus inuictum estis:

Confidite, nondum Iouis facies auersa est à nobis.
Nec hominum turbam formidetis, aut metuatis,

Quin recta quisq; hostibus scutum obuertat
Inuisam amissurus animam, morēisq; nigrum,

Sed solis splendori gratum subiturus fatum.

Noſtis enim quam grauia ſint Martis luctuosi opera,

Noſtis etiam impetum permolesti belli,

Et quandoq; fugiſtis ipſi, quandoq; alios fugiſtis,

Inuenies, utrumq; ſatis experti eſtis.

Nam ex illis qui audent una perſiſtentis

Cominus in poſtes aduersos impetum facere,

Perpauſi occidunt, retroq; feruant populum:

Timidorum autem virorum onus perit virtus.

Ἐλσας γράπεωτοι μηγυμάνις τολέμεις.

Ζύγαρτας Θάνατόν γε Φυγὴν είμαρμάνον ἐσὶ μὲν
ἄνδρ, οὐδ' εἰ περγούντων γέροντος αἴθανάτων.
τολλάκι δηϊότητα Φυγὴν καὶ δύπον ἀκόντων
ἔρχεται, οὐδὲν δικαίωνται θανάτον.
ἄλλος οὐ μὲν τοις ἑμπτας δῆμοι φύλοι, οὐδὲ ποθίνος τοις
τὸν διόλιγον σενάχην, καὶ μέγας, ην τι τούτῳ,
λαῶν γράμματοι ποθερέοντος φροντίδος αὐτὸς
Θυησκοντος, ζώαν διάξιον ημιθέαμ.
ώστερ γάρ μιν πάργον οὐδὲ φθαλμοῖσιν ὅρῶσιν,
ἔρδον γράμματαν αὖτα μὲν θεοῦ εἰμι.

Ἐπί αὐτοῦ.

Ἄλλος Ηρακλῆς γράμματον γέροντος έσεις:

Θερεττός, πτωχεὺς αὐχένα λαζανέαν ἔχει.

μηδὲν αὐτῷ πολιθιὰ δῆμοινετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ιδίους δὲν εἰς περιμάχης αποίδεντες,
ἔχθρον μὲν Ψυχλέων Θέμενος, Θανάτου δὲ μελαινας
αὐγαῖσιν ληγας ηελίου φύλας.

ἴτε γράμματας πολυδακρύτας ἔργον δέριδηλα,

εὗ διόργυλον ἐδάητος δέργαλέας πολέμις.

ζύμη Φοργόντων τε διωκόντων τοις ἐγήσαστε.

ἄντοι, άλλος Φορέων δὲ εἰς λόρον ήλάσσατε.

εἰς τοις μὲν τολμώσι τοις αὖτις μηνούτες,

ταυρότεροι Θυησκοτοι, σένεστοι δὲ λαὸς επίσιμος.

τρεσαντων δὲ αὐτῷ πᾶσι διτέλωλ δέρεται.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

S E N T E N T I A E.

Eiusdem, vel Callini.

O iuuenes, quid vult sibi tanta ignavia? vbinam
Sunt animi? num de finitimiis rubor est
Segniciem ob vestram? secura pace potiri.

Creditis: at bella patria tota tremit.

Quilibet audacter maioria surgat ad arma:

Atq; aliquis moriens ultima tela vibret.

Pro patria pulchrum est, natisq; & coniuge chara
Pugnare, & valida bella ciere manu.

Mors aderit, cum fata volent, iam quis mihi recta
Prodeat in pugnam, cum cito cepta fuit,

Tollens terribili gladium virtute, tegensq;

Fortia pragrandi pectora sub clypeo?

Effugere haud ulli mortem conceditur, et si
A superis ortum duceret ipse suum:

Sape quis à bello, relisq; reuersus, & hoste,
Repperit in proprijs adibus exsuum:

Nec ramen hic gratus populo est, nec amabilis ulli:

Illum autem defles cum iuniori senex.

Quippe sui desiderium post fata relinquit
Fortis, at in vita est semideo similis.

Conficitur siquidem veluti fortissima turris:
Nam que multi agerent, omnia solus agit.

Eiusdem.

Alcida sed enim genus insuperabile, fortis

Est animo: nondum flexa louris facies.

Vos ne turba virum. densu ne terreat hostis:

Omnis in aduersos obvia tela gerat.

Inuisamq; adeò si tuens abrumpere vicam,